

Mubarak, els seus pecats i els cristians coptes

Dij, 3/02/2011 per Francesc Romeu

[Pensa-t'ho bé!](#)

Resulta ben curiós de descobrir com un líder polític pot passar, en molts pocs segons, d'estar a dalt de tot de la seva popularitat i honorabilitat per convertir-se en un dels éssers més despreciables d'aquest món. Això és el que li ha anat passant -al llarg d'aquesta setmana- al fins ara president d'Egipte Hosni Mubarak. Ja sé que alguns em direu que tot el que se sap ara de Mubarak ja se sabia abans i que era prou conegut. Sí, és cert! Però també és cert que fins fa poques setmanes Mubarak era un dels líders més importants dels països àrabs. Fins i tot, en moltes ocasions, com a líder de la Lliga d'Estats Àrabs, ha estat un dels intermediaris i mitjancer en molts dels conflictes en la zona de l'Orient Mitjà i del nord d'Àfrica, i que ha intervingut sovint en la pacificació de l'islamisme més radical. Ara, però, no ha pogut controlar les revoltes al seu propi país, produïdes -com ja s'havia anunciat- per l'efecte dominó de les revoltes estudiantils i dels polítics de l'oposició a Tunísia. Encara caldrà veure si ara, sumant-li la caixa de ressonància d'Egipte, això no s'anirà estenent per altres països de la zona o de clara influència àrab. De moment sembla que "la crisi dels presidents destronats", Ben Alí de Tunísia i Mubarak d'Egipte, ha afectat també al llunyà Iemen i al seu president, Ali Abdullah Saleh, que porta prop de 33 anys al poder.

El darrer pecat de Mubarak a Egipte ha estat el de maquillar la democràcia. Quan van començar les revoltes a la capital, El Caire, ell va voler perpetuar-se en el seu càrrec de president al preu que fos i per això va idear l'estratagema de carregar-se tot el seu propi govern -sacrificant-lo per ell- i nomenar un nou vicepresident i un nou primer ministre. Ell es pensava que això li permetria de continuar en el càrrec sense haver de dimitir. Però el que passa és que la gent d'Egipte, després de més de 30 anys de govern de Mubarak, ja veien que el que calia no era només canviar de govern sinó refundar tot l'Estat d'Egipte. Un Estat que sota el domini de Mubarak s'havia anat tancant cada vegada més en l'autocràcia, la corrupció i la repressió. Els tres grans pecats de Mubarak. Recordem que Hosni Mubarak va arribar a la presidència d'Egipte ara fa ja 30 anys, després de l'assassinat del seu antecessor, Anwar el-Sadat, pels trets d'un soldat fonamentalista religiós a El Caire el 1981. Les polítiques de Sadat i de Mubarak, de fet, han seguit el model imperialista i prepotent de Nasser que va ser el qui, a banda de crear l'Estat egipci, va posar les bases d'un imperi àrab en el món.

Avui he fet aquest comentari, no sols pel meu interès per la política internacional, sinó perquè molts coneixem Egipte, atès que hi hem pogut viatjar tot fent turisme. De fet, el turisme és la font d'ingressos principal d'Egipte i aquests dies, degut a les revoltes, s'han cancel·lat tots els viatges turístics. Per tant, amb això ja podeu suposar la crisi econòmica que representa per al "país dels faraons i les piràmides" mentre duri aquesta inestabilitat política.

Però també ho he fet perquè vull tenir un record molt especial per una de les realitats cristianes més antigues que tenim en el món que són els cristians coptes, amb les seves dues branques, l'ortodoxa i la catòlica. Aquests darrers anys els cristians coptes d'Egipte han sofert dures repressions, atemptats i molts morts, causats per la pujada d'un integrisme islàmic molt dur i fort a Egipte. Recordem, per exemple, els greus atemptats que des del Nadal passat s'han produït a la ciutat

egípcia d'Alexandria i als seus voltants. Però, recordem també, com des dels primers segles, el desert d'Egipte estava ple de monjos solitaris que hi havien anat a viure el cristianisme com un compromís asceta, lluny de les ciutats, però que van ser un pou de consell per als qui buscaven la fe. Esperem, doncs, que la situació a Egipte s'arregli, que s'arregli bé i que porti la pau i la tranquil·litat als nostres germans coptes.

Una altra preocupació que podem tenir és com tot això pot afectar el país àrab que tenim més a prop nostre, que és: el Marroc. De moment sembla que hi ha pau, tot i que alguns -des d'allà- ens han alertat de què també hi comencen a haver-hi desplaçaments de la policia i de l'exèrcit per evitar i reprimir, ja d'entrada, els possibles brots insurgents que puguin néixer. Ara bé, com titulava un diari aquesta setmana, "el rei del Marroc, Mohammad VI, ha passat el cap de setmana descasant plàcidament en un castell prop de París". Jo no estaria tan tranquil perquè ara ja es coneix la democràcia i és molt difícil de maquillar.